

Sygn. akt VI Gz 73/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marzec 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Andrzej Borucki
Sędziowie:	SO Beata Hass-Kloc (spr) SO Anna Harmata
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w Ś.**

przeciwko (...) **SE, R., Łotwa (dawniej (...) w R. (Łotwa)**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie o kosztach procesu zawarte w pkt III wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 16 listopada 2016r, sygn. akt V GC 577/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) w R. (Łotwa) kwoty 4.206,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 listopada 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, wynajął M. S., poszkodowanej w wyniku kolizji drogowej z dnia 21 sierpnia 2015r. samochód zastępczy marki S. (...) (segment klasy C), na czas likwidacji szkody. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Poszkodowany na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 19 października 2015r. przeniósł na powoda wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powód wystawił fakturę VAT o nr (...) za najem pojazdu zastępczego w kwocie 4206,60 zł brutto, a wezwanie przed sądowe do zapłaty tej kwoty pozostało bez odpowiedzi.

Pozwany złożył skutecznie sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że przyjął odpowiedzialność za sprawcę szkody i wypłacił powodowi kwotę 1279,20 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego za okres 8 dni, przyjmując stawkę w wysokości

159,90 zł brutto za dobę wynajmu. Pozwany zarzucił, że stawka za wynajem pojazdu zastępczego, przyjęta przez powoda, jest rażąco wygórowana względem stawek obowiązujących na rynku lokalnym. W/w zakwestionował również zasadność wynajmu pojazdu zastępczego przez okres wskazany przez powoda (19 dni). Pozwany podniósł też zarzut nieważności umowy przelewu wierzytelności podając, iż nie obejmuje ona wierzytelności wobec samego sprawcy szkody i tym jest sprzeczna z właściwością zobowiązania.

W odpowiedzi na sprzeciw powód cofnął powództwo co do kwoty 1.279,20 zł z uwagi na fakt, iż kwota ta została uiszczona przez pozwanego po wniesieniu pozwu.

Postanowieniem z dnia 20 maja 2016r. wydanym na rozprawie Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 1.279,20 zł.

Sąd Rejonowy w ustaleniach faktycznych podał, że strony są przedsiębiorcami. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód wynajmuje pojazdy osobowe.

W dniu 21 sierpnia 2015r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...), stanowiący własność poszkodowanej M. S.. Winę za spowodowanie kolizji ponosił kierujący samochodem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

W dniu 19 października 2015r. poszkodowana wynajęła pojazd zastępczy marki S. (...) (segment klasy C) od powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś.. W zorganizowaniu najmu pojazdu zastępczego pomógł poszkodowanej zakład naprawczy, który realizował usługę naprawy uszkodzonego pojazdu. Poszkodowana nie weryfikowała stawek najmu stosowanych przez inne wypożyczalnie wobec uzyskania zapewnienia, że nie będzie ponosić kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Samochód zastępczy został wydany poszkodowanej w dniu 19 października 2015r., natomiast jego zwrot nastąpił w dniu 6 listopada 2015r. Czas najmu trwał łącznie 19 dni.

Na podstawie umowy cesji z dnia 19 października 2015r. poszkodowana scedował na powoda przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego powód w dniu 12 listopada 2015r. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.206,60 zł brutto, przyjmując stawkę czynszu najmu na kwotę 221,40 zł brutto. Termin jej płatności wyznaczony został na dzień 26 listopada 2015r.

Pismem z dnia 18 grudnia 2015r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.206,60 zł brutto tytułem uregulowania należności, wynikającej z w/w faktury.

W dniu 20 stycznia 2016r. pozwany zapłacił powodowi kwotę 1.279,20 zł tytułem częściowego odszkodowania.

Uszkodzony pojazd naprawiany był przez (...) prowadzony przez K. P. w A. w okresie od 19 października 2015r. do 6 listopada 2015r.

Podał, że niezbędny i uzasadniony czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki V. (...) wynosi 10 dni kalendarzowych.

Ustalił także, że średnia stawka czynszu najmu samochodu osobowego o klasie i standardzie odpowiadającym pojazdowi uszkodzonemu, zaliczanemu do segmentu (...) na rynku lokalnym w miesiącach październiku i listopadzie 2015r. wynosiła 271,26 zł brutto za dobę.

Powód (...) Sp. z o.o. w Ś. zastosował stawkę najmu dla pojazdu marki S. (...) w wysokości 221,40 zł brutto.

Sąd Rejonowy wskazał przy tym, że okoliczności faktyczne ustalił na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego S. G. (k. 86-92, 121, którą w całości uznał za zasadną.

W rozważaniach prawnych Sąd stwierdził, że niekwestionowana w niniejszej sprawie była podstawa odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego ubezpieczyciela za szkody, związane z wypadkiem, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu poszkodowanego.

Istota sporu w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do wysokości należnego odszkodowania, które w tym zakresie wynikało z odmiennych stanowisk stron odnośnie czasu naprawy, co wiązało się również z czasem najmu pojazdu zastępczego oraz wysokości stawki czynszu najmu. Pozwany zakwestionował także ważność umowy cesji.

Poszkodowanego i powoda w przedmiotowej sprawie łączyła umowa najmu pojazdu zastępczego (art. 659 § 1 k.c.). Wynajem tego pojazdu był konieczny z uwagi na niemożność korzystania z uszkodzonego samochodu, przy jednoczesnym zaistnieniu konieczności zaspokojenia codziennych potrzeb komunikacyjnych, co nie było kwestionowane przez stronę pozwaną.

Zarzut pozwanego nieważności umowy przelewu ze względu na brak objęcia nią całej wierzytelności należy uznać za całkowicie chybiony w świetle obszernej argumentacji prawnej przytoczonej przez powoda w piśmie procesowym z dnia 11 kwietnia 2016r., popartej orzecznictwem Sądu Najwyższego, którą Sąd w całości podziela.

Zdaniem Sądu Rejonowego w przypadku najmu pojazdu zastępczego jako stratę rzeczywistą należy potraktować koszty najmu przedmiotowego pojazdu. Normalnym związkiem przyczynowym i normalnym następstwem w rozumieniu art. 361§ 1 kc jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego i ta niemożność może nastąpić zarówno w sytuacji uszkodzenia samochodu, który nadaje się do naprawy, jak również jego całkowitego zniszczenia.

Sąd ten podniósł, że za wydatek niezbędny (celowy) należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządono. Wydatki ekonomiczne to wydatki na najem pojazdu, zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego.

Stwierdził przy tym, że powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części, albowiem okres, za jaki zwrotu kosztów najmu pojazdu domaga się powód nie jest adekwatny do czasu, w jakim możliwe było wykonanie naprawy w świetle wyliczeń, dokonanych przez biegłego, które Sąd z przyczyn podanych wyżej w pełni akceptuje.

Sąd rejonowy przyjął, że powód nie dowiódł w przedmiotowej sprawie zasadności najmu powyżej 10 dni. Postępowanie dowodowe wykazało, że okres, za jaki zwrotu kosztów najmu pojazdu domaga się powód nie jest adekwatny do czasu, w jakim możliwe był wykonanie naprawy w świetle wyliczeń dokonanych przez biegłego w opinii.

Odnosząc się do zastosowanej przez powoda dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego (221,40 zł brutto) stwierdził, iż jest ona niższa niż średnia stawka rynkowa obowiązująca dla pojazdu adekwatnego co uszkodzony (271,26 zł)

Uwzględniając powyższe, Sąd Rejonowy, na podstawie art. 822 § 1 w zw. z art. 509 § 1 k.c., uznał powództwo za uzasadnione częściowo i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 934,80 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy iloczynem 10 dni najmu oraz dobową stawką najmu 221,40 zł, a kwotą wypłaconą powodowi przez pozwanego tytułem zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego (10 dni x 221,40 zł = 2.214 zł - 1279,20 zł).

W pozostałej części Sąd ten oddalił powództwo, na podstawie art. 822 § 1 w zw. z art. 509 § 1 kc, uznając, że powód nie wykazał roszczenia w tym zakresie.

O odsetkach ustawowych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481§ 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U..2013.392j.t.), przyznając je od dnia 27 listopada 2015r. Pozwany nie zakwestionował bowiem roszczenia w zakresie odsetek.

O kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 100 k.p.c, przy zastosowaniu zasady stosunkowego ich rozdzielenia, uznając iż powód przegrał sprawę w 48 % zaś pozwany w 52 %, przy uwzględnieniu ,iż pozwany zapłacił kwotę 1.279,20 zł dopiero po wniesieniu pozwu i tym samym w tej części należy go traktować jako przegrywającego sprawę.

Powyższe orzeczenie co do kosztów procesu zawarte w pkt III zaskarżył pozwany i zarzucił mu naruszenie art. 328 par 1 kpc poprzez zbyt ogólnikowe uzasadnienie rozstrzygnięcia o kosztach procesu bez przytoczenia konkretnych kwot pieniężnych wziętych pod uwagę oraz postanowień dotyczących chociażby wynagrodzeń należnych świadkowi i biegłemu sądowemu (które nie zostały pozwanemu doręczone) zaś z wstępnych szacunkowych ustaleń pozwanego wynika ,że koszty te zostały rozliczone błędnie i z pominięciem procentowego wygrania niniejszego sporu przez pozwanego , przy czym uzasadnienie o kosztach powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia , a mianowicie : ustalenie faktów , które sąd uznał za udowodnione , dowodów na których się oparł ii przyczyn , dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Opierając się na tym zarzucie wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia o kosztach procesu w zakresie oddalającym żądanie zasądzenia kosztów procesu ponad kwotę 278,14 zł i pozostawienie temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniewego.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Podniesiony w nim zarzut nie zasługuje na uwzględnienie z przyczyn wskazanych poniżej.

Jak wynika z akt sprawy , a dokładniej z treści protokołów rozpraw z dnia 20.05.2015r (k- 80) i dnia 16.11.2016r (k- 121) na których pełnomocnik strony pozwanej nie był obecny - do momentu wniesienia przedmiotowego zażalenia z ich treścią się nie zapoznał; w przeciwnym razie wiedziałby ,że Sąd Rejonowy koszty stawiennictwa i wynagrodzenia dla biegłego zawarł w postanowieniach wydanych na tych rozprawach. W związku z tym zgodnie z treścią art. 357 par 1 kpc takich postanowień Sąd z urzędu stronom nie doręcza, a więc zarzut w tym zakresie jest bezzasadny.

Również brak podstaw do uznania ,że Sąd Rejonowy zbyt ogólnikowo uzasadnił orzeczenie o kosztach procesu. Zanim Sąd Okręgowy odniesie się do niniejszego należy zauważyć ,że skarżący również ogólnie i bez konkretnych wyliczeń polemizuje z Sądem I instancji co utrudnia również odniesienie się do tak sformułowanych zarzutów. Skarżący nie konkretyzuje jaka kwota kosztów procesu jego zdaniem winna być zasądzona na jego rzecz , co się składa na tę kwotę i co, w jego ocenie Sąd Rejonowy pominął w tym przedmiocie oraz w jakim procencie, jego zdaniem, wygrał niniejszy proces. Podnosi ,że jego wyliczenia szacunkowe podważają stanowisko Sądu Rejonowego, choć nie podaje o jaką chociaż szacunkowo kwotę chodzi. Skonkretyzowanie powyższego ma znaczenie , albowiem dowody w sprawie pozwalają na zweryfikowanie stanowiska Sądu Rejonowego w tym względzie , albowiem Sąd Rejonowy podał w jakim procencie każda ze stron przegrała proces ; wskazał ,że przyjął fakt zaspokojenia powoda przez pozwanego polegający na zapłacie kwoty 1.279,20 zł w trakcie procesu , który powoduje, że należy uznać pozwanego w tej części za przegrywającego.

Sąd Okręgowy nie będzie w tym orzeczeniu czynił wykładów dla strony pozwanej jak należy liczyć koszty w przypadku zastosowania art. 100 kpc;

przepis ten statuuje zasadę stosunkowego rozliczenia kosztów procesu , która polega na tym ,że każda ze stron ponosi koszty procesu w takim stopniu w jakim przegrała sprawę. Po rozliczeniu kosztów według tej zasady sąd kwotę , która wynika z rozliczenia zasądza od jednej strony na rzecz drugiej. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zauważa ,że Sąd Rejonowy przy rozliczeniu stron przyjął , co wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia ,że powód utrzymał się z powodztwem do sumy kwot 1.279,20 zł oraz 934,80 zł inaczej ,że pozwany przegrał proces o te kwoty. Ta suma kwot stanowiła podstawę do wyliczenia procentów w jakim każda ze stron przegrała proces. Ponadto Sąd Rejonowy w tych wyliczeniach uwzględnił po stronie pozwanego następujące koszty procesu: koszty zastępstwa procesowego – 1.200,00 zł i przyznane wynagrodzenie dla biegłego sądowego- 1.050,72 zł ; a po stronie powoda : opłatę sądową

od pozwu – 211,00 zł, koszty zastępstwa procesowego – 1.200,00 zł , przyznane koszty stawiennictwa się świadka na rozprawę – 130,38 zł. W tym miejscu należy odnieść się do niezrozumiałego zarzutu pozwanego o przyznaniu powodowi kosztów prywatnej ekspertyzy; po pierwsze powód takiego żądania nie zgłaszał ; po drugie , takiego dowodu w aktach sprawy nie ma ; a po trzecie suma kosztów powoda , którą Sąd Rejonowy przyjął w swych wyliczeniach innych kwot, niż wyżej wymienione nie zawierają. W tej sytuacji brak było podstaw do uwzględnienia tego zarzutu.

Należy również wskazać ,że tak przyjęta , a w/w kwota jaką Sąd Rejonowy przyjął za wysokość roszczenia co do której powództwo było zasadne, jest jak najbardziej prawidłowa , szczególnie ,że pozwany w złożonym zażaleniu nie podniósł żadnych okoliczności , które podważyły by to stanowisko.

Z tych też względów także ten zarzut nie został przez tut. Sąd uznany za zasadny.

Konsekwencją powyższego , po zweryfikowaniu wyliczeń Sądu Rejonowego w oparciu o zalegające w aktach sprawy dowody i po przyjęciu jego stanowiska w/w zakresie, było oddalenie zażalenia pozwanego po myśli art. 385 kpc w zw. z art. 397 par 2 kpc.